

Men i stedet for at skændes om de beregninger, som ministeren har fået nogle til at lave i ministeriet, synes jeg, det ville være langt, langt mere konstruktivt, hvis ministeren i stedet kom her i dag med et forslag til en løsning, for der sidder altså nogle med en stak girokort, som de skal betale, og som vil ødelægge deres privatøkonomi. Hvad er ministerens svar til dem? Hvad er løsningen? Er det bare at slå mig i hovedet med nogle tillempede beregninger? Det kan næppe være løsningen, hvis man er en ansvarlig minister.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Forslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Forslaget til folketingsbeslutning forkastedes, idet 53 (V, KF, DF, CD, KRF, FRI og Frank Dahlgaard (UP)) stemte for, 53 (S, SF, RV og EL) imod.

Den sidste sag på dagsordenen var:
80) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 166:

Forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af den af Folketinget den 25. maj 2000 ved 3. behandlingen truffene beslutning om vedtagelse af forslag til lov om forbud mod restkoncentrationer af lægemidler i animalske fødevarer. (Lovforslag nr. L 218).

Af Erling Christensen (S), Christian Mejdahl (V), Henning Grove (KF), Annie Lunde Hansen (CD), Vibeke Peschardt (RV) og Ole M. Nielsen (KRF).

(FremSAT 25/5 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erling Christensen (S):

Jeg er ked af og beklager meget, at jeg må bruge mine kollegers kostbare tid på det foreliggende beslutningsforslag.

Ingen her er i tvivl om, at der i går blev stemt forkert af regeringspartierne ved tredjebehandlingen af L 218. Betækningsbidraget fra Fødevareudvalget vedrørende L 218 viser klart partiernes holdning til lovforslaget, men alligevel blev der stemt anderledes og forkert, og ingen beklager det mere end jeg og Socialdemokratiets ordfører på L 218. Derfor vil jeg også gerne takke medforslagsstillerne til dette beslutningsforslag, fordi de velvilligt, åbent og positivt har modtaget min beklagelse og med forslaget vil være med til at rette fejlen fra i går.

Kristen Touborg (SF):

Under førstebehandlingen af L 218 svarede fødevareministeren på mit spørgsmål om, hvorvidt EU-reglerne betyder mere eller mindre medicin i maden i Danmark:

»Hvad angår svaret til hr. Kristen Touborg, kan jeg sige, at der er forbedringer, og det vil sige, at der er nogle eksempler, hvor man har mindre, og der er andre eksempler, hvor man har mere.«

Ifølge bilag 4 og 5, almindelig del nr. 518, er der kun ét eksempel ud af i alt 66 eksempler, hvor der bliver strammet op, og altså 65 stoffer, hvor der bliver højere grænseværdier. Jeg vil godt spørge Socialdemokratiets ordfører, hr. Erling Christensen, om han kan bekræfte disse tal.

Formanden:

Så er det hr. Aage Frandsen, for jeg forstår, det er et delt ordførerskab. (Ophold). Var der en kort bemærkning? Undskyld, så tager vi hr. Keld Albrechtsen for en kort bemærkning, og det er så en kort bemærkning til hr. Erling Christensen, forstår jeg.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

I går troede vi jo en kort overgang, at miraklernes tid ikke var forbi. Men glæden blev jo kort, og derfor vil jeg godt spørge hr. Erling Christensen: Hvorfor vil Socialdemokratiet ikke

bruge den chance, som opstod i går for at få genindført forbudet mod penicillin- og medicinrester i vores mad?

Jeg går ud fra, og jeg vil godt spørge hr. Erling Christensen, om Socialdemokratiet er enig i, at der ikke bør være medicinrester i maden. Men hvorfor vil man så i det mindste ikke forsøge at overtale EU til at acceptere et lovforslag som det, der blev vedtaget i går? Det fatter jeg simpelt hen ikke, og det synes jeg Socialdemokratiet skylder en forklaring på. Ellers tvinges vi jo til at drage den konklusion, at Socialdemokratiet af hensyn til nogle industriinteresser er indstillet på at leve med, at vi ikke har rene fødevarer her i Danmark, og er indstillet på at leve med, at danske fødevarer skal strutte af penicillin. Det må man vist i øvrigt ikke sige, men det må man jo nok, hvis dette beslutningsforslag bliver vedtaget.

Jeg stiller spørgsmålet til hr. Erling Christensen, fordi jeg synes, det er et principielt og et meget vigtigt spørgsmål, nu hvor vi har en fødevareminister, der 3 dage før sin tiltræden kom med en programmerklæring om, at danske fødevarer skal være rene.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Ja, hvor længe var Jeppe i baronens seng? Men hvis hr. Keld Albrechtsen kniber sig i armen, vil han opdage, at han stadig er hr. Keld Albrechtsen.

L 218 var, som jeg sagde i min ordførertale, færdigbehandlet i udvalget, betænkningen var afgivet til Folketinget, og beslutningsforslaget her drejer sig om, at der blev stemt forkert i går. Der blev stemt anderledes end betænkningen fra Fødevareudvalget, som var afgivet til Folketinget, viste, og derfor handler dette forslag om at ændre beslutningen fra i går. Vi er færdige med at behandle L 218, det, vi taler om her, er beslutningsforslag nr. B 166, og det er altså det, vi skal forholde os til.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Ja, men jeg synes, det er utilfredsstillende, at Socialdemokratiet ikke vil gå ind i en diskussion om indholdet af denne sag. Men så vil jeg gerne bede ministeren komme herop og besvare det spørgsmål, jeg har stillet, og hvis jeg heller ikke kan formå ministeren til at komme herop og tage stilling til, om vi skal have rene fødevarer – det var jo ministerens programmerklæ-

ring – må jeg bede om, at sagen kommer til udvalgsbehandling, så vi i et samråd med ministeren kan få lejlighed til at gennemgå problemet, inden et flertal eventuelt ved anden behandling vedtager, at der skal være mulighed for medicinrester i danske fødevarer.

Jeg synes ikke, forholdet er acceptabelt, og jeg vil godt spørge hr. Erling Christensen, om hr. Erling Christensen ved, hvad Europa-Kommissionen i givet fald ville sige, hvis vi genindfører et dansk forbud. Europa-Kommissionen levede i mange år med et dansk forbud og anlagde ikke retssag mod Danmark, men pludselig foretog den daværende fødevareminister en panikhandling og afskaffede forbudet. Hvorfor vil Socialdemokratiet ikke være med til at få undersøgt hos EU, om vi ikke kan have lov til at have rene fødevarer her i Danmark?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

I lighed med hvad en tidligere MF'er, hr. Jørgen Lenger, foreslog i 1986, da Socialdemokratiet også kom til at dumme sig ved en tredjebehandling og stemte forkert, vil jeg godt opfordre den socialdemokratiske gruppe til at give kvajebajere til hele denne arbejdsplads, ligesom man gør i det virkelige liv uden for borgen – altså ikke blot til MF'erne, men til alle ansatte her i huset, for vi har jo sådan set alle sammen fået overarbejde på grund af denne sag.

Formanden:

Jeg skal henstille til hr. Kristen Touborg om at føre, hvad jeg vil kalde en parlamentarisk sprogbrug.

Jeg vender tilbage til ordførerrækken, og det er fru Mariann Fischer Boel. (ophold). Undskyld, men så skal man markere.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Ja, undskyld hr. formand, at jeg ikke markerede.

Jeg vil blot sige, når hr. Keld Albrechtsen går på talerstolen, nu hvor vi behandler B 166, og vil genoptage drøftelsen af L 218, at hr. Keld Albrechtsen ved lige så godt som jeg og alle andre i dette Ting – og det har jeg nu sagt to gange her fra talerstolen – at L 218 er færdigbehandlet. Forslaget har været drøftet i Fødevareudvalget, og der er afgivet betænkning. Det, vi drøfter her og nu, er B 166, og derfor kan hr. Keld Albrechtsen ikke ud fra dette beslutnings-

forslag konkludere noget som helst om indholdet af L 218.

Formanden:

Fru Mariann Fischer Boel som ordfører.

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg skal blot fra Venstres side tilkendegive, at vi støtter beslutningsforslaget, og at vi også denne gang agter at have den samme holdning ved anden og sidste behandling af forslaget, som vi har haft ved førstebehandlingen.

Henning Grove (KF):

Man siger jo, det er menneskeligt at fejle, og det er jeg meget enig i. Men når man åbent erkender sine fejl, er jeg også altid klar til at hjælpe til, og når regeringen fejler i fremtiden – og det gør den jo nok tit – skal vi nok altid være behjælpelige med at få tingene rettet op på en fornuftig måde. Derfor støtter vi dette forslag.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt spørge hr. Henning Grove, som jo er dyrlæge, om hr. Henning Grove ikke synes, at den egentlige fejl i denne sag ikke er den, regeringen begik i går, for her var regeringen jo med til at sikre, at der ikke skal være medicinrester og pencillinrester i fødevarerne.

Og så vil jeg godt spørge hr. Henning Grove: Hvad er årsagen til dette hastværk med at få ophævet loven igen? Hvorfor kan vi ikke bede fødevareministeren om at sende L 218, som blev vedtaget i går, ned til Europa-Kommissionen i Bruxelles og lade den kigge på den, så vi kan finde ud af, om EU rent faktisk vil forhindre, at der bliver et forbud mod pencillinrester i maden her i Danmark? Hvorfor mener hr. Henning Grove, som også er dyrlæge, at der skal være et sådant hastværk med at sikre, at der kommer medicinrester i dansk mad?

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

Punkt 1: Vi færdigbehandlede lovgivningen i går, og her stemte vi imod, og derfor synes vi, det er rimeligt, at vi får tingene rettet. Det passer ind i vores holdning til spørgsmålet.

Punkt 2: Hvad regeringen føler og har lyst til, er det ikke min pligt at kommentere. Jeg står her jo på vegne af Det Konservative Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Er hr. Henning Grove ikke enig i, at det er meget, meget sjældent, at Folketinget med et beslutningsforslag ophæver en lov kun én dag efter, at loven er vedtaget?

Så vidt jeg kunne forstå på noget af det, der blev skrevet i går, er det 14 år siden, det skete sidst, og dengang stod der et meget stort milliardbeløb på spil. Men hvad er det, der står på spil her? Hvad er det, der gør, at man skal bruge denne meget usædvanlige procedure i dette tilfælde? Hvad ville der ske, hvis man ventede til efteråret og ophævede loven med en ganske almindelig lov? Hvad er begrundelsen for, at Det Konservative Folkeparti støtter, at man med denne usædvanlige og statsretligt omdiskuterede metode ophæver en lov med et sådant hastværk? Hvorfor kunne man ikke bare vente til oktober?

(Kort bemærkning).

Henning Grove (KF):

For Det Konservative Folkepartis vedkommende drejer det sig om, at her har man vedtaget en lov, som alle ved ikke skulle have været vedtaget, og så skulle den være i kraft i 2, 3, 4 måneder, hvor befolkningen ikke var klar over, om den var gældende eller ej.

Vi vil gerne have en så klar lovgivning som mulig, befolkningen skal vide, at de love, vi vedtager her, er gældende, og derfor er det klart, at en lov, som et flertal i dette Folketing er imod, ikke skal gælde i 2-3 måneder med uvisshed hos hele befolkningen som resultat. En sådan fejl skal rettes omgående.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Det er jo en meget formalistisk argumentation, og det er jo betænkeligt, at man ikke kan regne med, at en lov, der er vedtaget her i Folketinget, er gældende lov. Det, der sker nu, er jo, at en lov, der er vedtaget her i Folketinget – jeg erkender, det var en fejl, men den er altså vedtaget – skynder man sig at omgøre ved et snuptag, og det mener jeg der bør være meget gode grunde til – ikke bare formelle grunde, men indholdsmæssige grunde.

Derfor spørger jeg igen, hr. Henning Grove: Hvad er det for nogle indholdsmæssige grunde, der gør det nødvendigt at bruge et så usædvanligt skridt som det, der her er under udførelse? Det eneste, der ville ske fra nu af og de kom-

mende måneder, var jo, at vores fødevareminister var nødt til at sende loven ned til Bruxelles for at høre, om den er i orden i forhold til gældende EU-direktiver. Så var der kommet et svar tilbage, og så kunne ministeren derefter vedtage, hvornår loven skulle træde i kraft. Det lyder da ikke ret farligt, vel? Lyder det, som om der var nogen, der ville lide nogen anden skade af det, end at vi kunne blive lidt klogere? Og derfor spørger jeg igen, hr. Henning Grove: Hvorfor dette hastværk?

Formanden:

Er der flere ordførere, der ønsker ordet? Hr. Kristen Touborg.

Kristen Touborg (SF):

Den nuværende fødevareminister udtalte få dage før sin tiltræden som fødevareminister i en kronik i Fyens Stiftstidende den 20. februar 2000:

»Forbrugerne har ikke brug for luskeri, sådan som det skete, da reglerne om medicinrester i mad blev lavet om fra at være et totalt forbud til at tillade en vis mængde rester. Der er selvfølgelig ingen, der tror på, at den ændring er med til at give os renere fødevarer, og det hjælper ikke, at fødevareministeren gentager sin påstand om det modsatte. Det betyder bare, at forbrugerne mister tilliden til ham, og det er ikke, hvad der er brug for.«

Hvad er det, der nu har ændret sig så grundlæggende siden dengang? Hvorfor er det ikke længere den nuværende fødevareministers opfattelse, at et totalt forbud er bedre end at tillade en vis mængde medicinrester i maden? Hvorfor er det ikke længere ministerens opfattelse, at ændringen af EU-reglerne ikke vil give renere fødevarer? Hvorfor denne ændrede holdning til, at gentagelse fremmer forståelsen?

Socialdemokratiet afskaffede medicinresterne i går, men de genindfører dem i dag. Hvis mere medicin i maden er udtryk for Socialdemokratiets opfattelse af fødevarsikkerhed – ja, så siger jeg velbekomme!

Formanden:

Hr. Aage Frandsen som delt ordfører.

Aage Frandsen (SF):

Det er jo en principiel sag, som handler om, hvad Folketinget skal gøre, når en del af Folketinget har kvajet sig så meget, at Folketinget

kommer til at vedtage en lov, som et flertal i virkeligheden ikke ville have vedtaget.

I den statsretlige litteratur har man overvejet: Hvad kan der gøres i en sådan situation? Hvad kan en minister gøre, når et lovforslag er vedtaget i Folketinget, men ikke stadfæstet? Der er ifølge litteraturen én ting, som man helt klart kan gøre, og det er det, man gør i øjeblikket, nemlig at man ved hjælp af et beslutningsforslag omgør en ikkestadfæstet lov. Det virker selvfølgelig lidt underligt på en almindelig borger som mig, at det kan lade sig gøre, men juristerne kan belære en om, at det kan det altså godt.

Men den statsretlige litteratur åbner også op for en anden mulighed, som jeg synes er dybt betænkelig, og som indebærer, at man fra ministerens side kan lade være med at stadfæste loven. Det var også de overvejelser, man gjorde sig i 1986, men dengang endte man altså med at sige fra Folketingets side: Vi laver et beslutningsforslag, for Folketinget skal selv rode sig ud af Folketingets selvskabte problemer.

Når regeringen nu ikke har overvejet den mulighed – jeg ved selvfølgelig ikke, om man har gjort det, men ikke fremsat forslag herom – at lade være med at stadfæste loven, og man også nåede til den samme konklusion i 1986, vil jeg godt spørge justitsministeren: Er det regeringens, justitsministerens og Justitsministeriets opfattelse, at den metode bevidst at lade være med at stadfæste en lov – vi har et eksempel på, at man ubevidst glemte at få en lov stadfæstet – ikke må anvendes? Jeg tror, det er vigtigt at få slået fast, at det skal man altså ikke gøre. Selv om det er skrevet for mange år siden, behøver det ikke at være rigtigt, så vil man fra Folketingets og regeringens side tilkendegive, at hvis man ikke ønsker at gøre et lovforslag, der ikke er stadfæstet, til gældende lov, skal det ophæves ved et beslutningsforslag og ikke bare ved, at regeringen konstaterer, at et flertal i Folketinget ikke vil have forslaget vedtaget.

Jeg mener, det er statsretligt vigtigt at få slået fast, at den metode, man anvender her, er den eneste rigtige, selv om man teoretisk set godt kunne anvende en anden, fordi den anden kan misbruges i en situation, hvor regeringen måske ikke er særlig interesseret i at få en lov gennemført, selv om Folketinget har vedtaget den, og så sjusker man lidt med at få den stadfæstet. Det vil jeg gerne have justitsministerens tilkendegivelse af, sådan at vi kommer på det rene med, at det er sådan, man skal gøre, og at det også er

det, man vil gøre om f.eks. 14 år, hvis det igen skulle ske, at Socialdemokratiet stemmer forkert, som de gjorde i går.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Der er jo redegjort for baggrunden for, at vi behandler beslutningsforslag nr. B 166, så det skal jeg ikke uddybe nærmere.

At der bliver vedtaget et lovforslag, som et flertal ikke ønsker vedtaget, på grund af en fejl ved stemmeafgivningen om lovforslaget, har vi jo et fortilfælde af. Den 30. maj 1986 kom Folketinget også ved en fejl under stemmeafgivningen til at vedtage lovforslag nr. L 259, og da valgte man den model, som også er valgt i dag, nemlig at der blev fremsat et beslutningsforslag, B 154, som ophævede den af Folketinget ved tredje behandling truffene beslutning. Vedtagelsen af beslutningsforslaget indebar, at lovforslaget ikke kunne anses for vedtaget og derfor ikke skulle stadfæstes, og derfor bortfaldt lovforslaget ved Folketingets hjemsendelse. Efter Justitsministeriets opfattelse er der intet forfatningmæssigt til hinder for, at denne fremgangsmåde igen kan anvendes, således at Folketinget ved en folketingsbeslutning ophæver vedtagelsen af L 218, som blev vedtaget i går.

Hr. Aage Frandsen har beskrevet, at der i den statsretlige litteratur er nævnt et alternativ. Men det alternativ forudsætter altså også, at der fremsættes og vedtages et beslutningsforslag, der opfordrer statsministeren til ikke at indstille lovforslaget til stadfæstelse, og vedtages et sådant beslutningsforslag, betyder det, at det bortfalder, fordi det ikke stadfæstes inden for den 30-dages-frist, som er nævnt i grundlovens § 22. Denne måde at gøre det på er efter Justitsministeriets opfattelse ligeledes i overensstemmelse med statsretten, så der er altså to muligheder.

Jeg vil imidlertid godt tilkendegive på regeringens vegne, at begrundelsen for Folketingets behandling af sagen er, at der skete en fejl ved stemmeafgivningen. Fra regeringens side mener vi, at udgangspunktet bør være, at så skal sagen også løses af Folketinget ved fremsættelse af et beslutningsforslag af den karakter, vi behandler i dag, og som også er kendt fra den 30. maj 1986, nemlig et beslutningsforslag, der ophæver resultatet af den fejllafstemning, som fandt sted i går. Det er også vores opfattelse, at det bør være udgangspunktet for fremtidige sager.

Christian H. Hansen (DF):

Jeg skal blot sige, at da L 218 blev vedtaget i går, var vi tilfredse i Dansk Folkeparti. Vi havde støttet forslaget ved førstebehandlingen og støttede det under udvalgsarbejdet. Jeg kan forstå, at der var nogle, der ikke var så tilfredse som Dansk Folkeparti, da vi gik fra salen, men det er jo, hvad der kan ske.

Men så vil jeg sige, at det, det i bund og grund handler om, er, om man accepterer, at der er medicinrester i mad eller ej. Det var der et flertal i går, der ikke gjorde, og nu er der så et flertal, der ønsker, at der skal være mulighed for det. Men vi er i Dansk Folkeparti af den holdning, at hvis Enhedslisten ønsker, at der bliver en udvalgsbehandling eller et samråd, eller hvad der nu kan foretages, skal Enhedslisten have lov til at få det.

Keld Albrechtsen (EL):

Jamen jeg kan sige, at det ønsker vi, fordi vi gerne vil have en lejlighed til at få besvaret de spørgsmål, som bl.a. hr. Erling Christensen ikke ville gå ind i en debat om.

Vi anerkender justitsministerens redegørelse, og jeg er glad for tilkendegivelsen af, at hvis der skal ske en rettelse af en fejl, og et flertal er fast besluttet på, at det skal ske, skal det ske på en korrekt måde.

Men det er jo slet ikke det, der er problemet. Næh, problemet er politisk. Vi forstår simpelt hen ikke, hvorfor flertallet ikke benytter den mulighed, som nu ligger foran os, for at få genindført forbudet mod medicinrester, og vi har aldrig forstået, hvorfor flertallet nogen sinde gik ind for den tankegang, at man skal acceptere medicinrester i fødevarerne.

Hr. Touborg citerede ministerens programmerklæring i Fyens Stiftstidende, hvor ministeren sagde, 3 dage inden hun blev ny fødevarerminister, at det var noget luskeri, der havde fundet sted, da man afskaffede forbudet mod medicinrester, og ministeren sagde også, at det kunne ikke hjælpe, at den daværende fødevarerminister blev ved med at gentage sin påstand om, at ændringen ville give renere mad. Men nu må man altså forstå, at den programmerklæring, ministeren kom med om renere fødevarer, var altså en programmerklæring, der gjaldt, dengang ministeren ikke var minister. Da ansvaret for fødevarerne blev lagt på ministerens skuldre, stod disse flotte målsætninger altså ikke længe til troende, og det synes jeg er en ubehagelig erkendelse at drage.

Jeg vil godt spørge ministeren: Hvorfor ønsker ministeren ikke at sende det lovforslag, som blev vedtaget i går, til Europa-Kommissionen? Er det ikke korrekt – det vil jeg gerne spørge ministeren om og bede om at få det bekræftet – at årsagen til, at ministeren ønsker at haste sagen igennem i dag, så loven ikke er gældende lov sommeren over, er, at ministeren ikke vil pålægges af Folketinget at sende den vedtagne lov til EU? Jeg kan kun forstå det på den måde, at ministeren ikke vil risikere, at Europa-Kommissionen siger: Jamen det er i orden, det må I godt i Danmark.

Er det korrekt, at ministeren ikke vil risikere at få lov af EU til at gennemføre et forbud mod medicinrester i fødevarer? Det er det eneste, der kan forklare, hvorfor ministeren ikke greb den chance, ministeren fik i går, fordi ministeren selv kom til stemme forkert.

Så vil jeg blot sige, at vi ønsker altså at få et samråd med fødevarerministeren i udvalget, bl.a. for at få lejlighed til at få besvaret de spørgsmål, som vi synes bør besvares, inden beslutningen træffes ved andenbehandlingen. Vi ønsker også at afgive en betænkning, fordi vi gerne vil have lejlighed til at dokumentere, at det er ukorrekt, når ministeren har forsøgt sig med påstande om, at de regler, EU har indført, og som tillader medicinrester i mad, skulle være lige så gode eller måske endda bedre end det forbud mod medicinrester, vi tidligere havde her i Danmark. Vi ønsker at få det med i et bilag, så alle kan se, at når man ophæver et forbud og i stedet tillader restkoncentrationer, medfører det selvfølgelig en forhøjelse af risikoen ved at spise de pågældende fødevarer.

Ministeren sagde jo i sin tid så flot, at vi ikke kan risikere, at vi bliver syge af at spise den mad, som vi spiser her i Danmark. Men det kan vi altså åbenbart alligevel, i hvert fald hvis ministeren står fast på sin holdning.

Fødevarerministeren (Ritt Bjerregaard):

Ja, forslaget var færdigbehandlet i går. Alle de spørgsmål, der er stillet i udvalget, har været besvaret. De debatter, folketingsmedlemmerne har ønsket, er blevet afholdt her i salen. Det er fremstået fuldstændigt klart, at regeringen ikke deler den opfattelse, som hr. Keld Albrechtsen og hr. Kristen Touborg giver udtryk for. Det kunne ses i betænkningen. Det kan ses i alt det materiale, der ligger i forbindelse med behandlingen af dette forslag.

Derfor genbehandler vi ikke forslaget i dag. Vi behandler et forslag til folketingsbeslutning, fordi regeringen og fordi Folketinget har stemt galt i forhold til den afgivne betænkning. Det er alene det, vi debatterer, og det er alene rettelsen af det, der debatteres.

Og så skal jeg gøre hr. Keld Albrechtsen opmærksom på, at da jeg ikke er medlem af Folketinget, kan jeg ikke afgive stemme i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal straks undskylde over for ministeren, at jeg kom til at antyde, at det var ministeren personligt, der stemte forkert. Det var det naturligtvis ikke. Det var ministerens parti.

Men bortset fra det vil jeg godt spørge ministeren igen, men ellers må vi jo kigge på det i samrådet: Hvorfor nu dette hastværk? Er det korrekt, at når ministeren eller ministerens parti i går besluttede, at man skulle prøve at få ophævet loven her i dag, så var det, fordi ministeren ikke ønskede at blive bragt i den situation, at hun skulle sende den her lov til Europa-Kommissionen? Hun ønskede altså ikke at risikere, at EU gav grønt lys for et forbud i Danmark mod medicinrester i maden.

Det synes jeg da er et enkelt spørgsmål. Og jeg kan ikke se anden forklaring på, at man nu haster igennem her fredag eftermiddag med første og anden behandling af det her forslag, end at det er, fordi man ikke vil risikere, at Europa-Kommissionen giver grønt lys.

Men det kan være, at der er en anden forklaring. Det kan også være, at ministeren simpelt hen bare i den her sag ikke vil besvare spørgsmål. Det får vi jo så opklaret i samrådet.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg er ikke enig med ministeren i, at den her behandling kun drejer sig om, at der er stemt forkert. Der står heroppe på tavlen, at forslaget handler om restkoncentrationer af lægemidler i animalske fødevarer. Derfor havde jeg sådan set håbet, at ministeren ville svare på nogle af spørgsmålene. Det er jeg meget skuffet over at ministeren tilsyneladende ikke vil. Men der er vel næppe andet at gøre end at tage det til efterretning.

(Kort bemærkning).

Erling Christensen (S):

Jeg vil blot spørge, om hr. Keld Albrechtsen sådan har knebet sig lidt i armen og fundet ud af, om han ligger i baronens seng, eller om han er hr. Keld Albrechtsen. Om han overhovedet har fattet, at det ikke er lovforslag nr. L 218, vi drøfter, men beslutningsforslag nr. B 166, som går på at ophæve den af Folketinget den 25. maj 2000 ved 3. behandlingen truffene beslutning om vedtagelse af forslag til lov om forbud mod restkoncentrationer af lægemidler i animalske fødevarer, altså ophævelse af lovforslag nr. L 218.

L 218 er, som det er sagt gentagne gange heroppe, færdigbehandlet i udvalget, og det må udvalgets formand vel også stå inde for, når han har oversendt det til Folketinget.

Altså handler det om beslutningsforslag nr. B 166.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Ja, jeg har knebet mig i armen, og jeg kan se, at det er hr. Keld Albrechtsen, der sidder dernede i sin helt egen forklædning.

Men jeg vil gerne have hr. Keld Albrechtsen til at svare på et spørgsmål. Hvis man tænker på ugens forløb, hvor vi har haft en masse lovforslag; der har været debat om nogle, der ville have fremmet en forespørgsel, også nogle partier, der ønskede det; der har været nogle, der har ønsket nogle lovforslag tilbage til fornyet udvalgsbehandling. Det kunne man ikke, men det her kan man godt. Føler hr. Keld Albrechtsen, ligesom jeg selv gør, at det virker lidt underligt, at når nogle mener, at der er sket en fejl, så kan det ikke lade sig gøre, men når andre mener, at der er sket en fejl, så kan det sagtens lade sig gøre?

Formanden:

Jeg vil ikke undlade at gøre medlemmerne opmærksom på, at den debat, der er ved at udvikle sig, efter min opfattelse med stor fordel kan føres i det udvalgsarbejde, der starter om lidt.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jo, men jeg skal blot sige, at jeg er helt enig i den sidste bemærkning, og så håber jeg bare, jævnfør formandens bemærkning, at der vil være et flertal i udvalget, som er indstillet på at få en positiv udvalgsbehandling. For jeg kan

sige til hr. Erling Christensen, at naturligvis ønsker vi ikke at forhindre, at et flertal i Folketinget vedtager den lovgivning, som der nu er flertal for. Og jeg sagde også i en kommentar til justitsministerens redegørelse, at vi var tilfredse med, at man benytter en forfatningsmæssigt korrekt fremgangsmåde.

Men vi er ikke tilfredse med, at vi bliver afvist på nogle enkle og klare spørgsmål om, hvorfor man gør, som man gør; hvorfor ministeren gør, som hun gør; hvorfor hun ikke bruger den mulighed, der opstod. Det synes vi man skylder offentligheden, og derfor er vi utilfredse med, at man ikke besvarer spørgsmålene. Derfor håber vi så, at det udvalgsarbejde og det samråd, vi får, kan blive bedre med hensyn til at få nogle svar, og at vi kan få en god betænkningssafgivelse med forklaring på, hvad der er regeringens motiver til dette her, og så en anden og sidste behandling, hvor vi kan konstatere, at så ved vi, hvorfor regeringen har gjort, som den har gjort.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i dag kl. 17:15 med følgende dagsorden: (Se indledningen til næste møde).

Mødet hævet kl. 15.38